

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžd/22/2014
Identifikačné číslo spisu:	4014200133
Dátum vydania rozhodnutia:	12.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4014200133.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobcu V. Z., trvale bytom B., zastúpeného JUDr. Ivetou Lenčేశovou, advokátkou, so sídlom Farská 28, Nitra, proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, Krajský dopravný inšpektorát, Piesková 32, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-120/2013 zo dňa 9. decembra 2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/15/2014-56 zo dňa 16. apríla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/15/2014-56 zo dňa 16. apríla 2014 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. p. KRPZ-NR-KDI-SK-120/2013 zo dňa 9. decembra 2013 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu 209,73 € z titulu trov právneho zastúpenia a 70 € na náhradu súdnych poplatkov v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Konanie o priestupku

Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre, Okresného dopravného inšpektorátu č. k. ORPZ-NR-ODI2-Pr-I342/2012 zo dňa 5. septembra 2013 v spojení s rozhodnutím žalovaného č. k. KRPZ-NR-KDI-SK-120/2013 zo dňa 9. decembra 2013, bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení účinnom v čase spáchania skutku, pretože svojim konaním porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase spáchania skutkov tým, že dňa 8. októbra 2012 o 21.15 h viedol osobné motorové vozidlo značky Hyundai Sonáta, EČ: K. v Nitre po ulici Hviezdoslavova, kde bol zastavený hliadkou PMJ OPP KR PZ Nitra, ktorá počas kontroly zistila,

že žalobca viedol osobné motorové vozidlo i napriek tomu, že má zadržaný vodičský preukaz od 12. júna 2010 za pokutu nezaplatenú na mieste, ktorú doposiaľ nevyplatil.

Za tento priestupok bola žalobcovi podľa § 22 ods. 2 písm. a/ ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 800,- Eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 48 mesiacov. Zároveň bol podľa § 79 ods. 1 zákona o priestupkoch zaviazaný uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Žalobca podal proti prvostupňovému i odvolaciemu rozhodnutiu správnych orgánov žalobu, v ktorej navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť, pretože sa domnieval, že uložená sankcia je neprimerane prísna spáchanému priestupku, ktorý priznal a oľutoval.

Krajský súd v Nitre preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu podľa § 247 a nasl. OSP, v rozsahu namietanom žalobou, pričom zistil, že postup pred vydaním napadnutého rozhodnutia i samotné napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a preto ho podľa § 250j ods. 1 OSP potvrdil.

Rozsudok odôvodnil tým, že pri preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu sa obmedzil len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, sú relevantné, najmä kvôli prameňu, z ktorého vychádzajú, alebo či neboli porušené niektoré procesné zásady správneho konania a ďalej skúmal, či vykonané dôkazy logicky robia možný skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, a preto skúmal, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec príslušný právny predpis a dospel k záveru, že oba spravme orgány sa dôsledne riadili procesnými zásadami upravenými vo všeobecne záväznom právnom predpise (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1, § 34 ods. 3 zákon č. 71/1967 Zb. o Správnom poriadku, v znení neskorších predpisov), na ktorý zákon o priestupkoch (§ 51) odkazuje a že si zadovážili podklady pre rozhodnutie zákonným spôsobom.

Spáchanie skutku nebolo sporné, žalobca ho ani nepopiera a dopravného priestupku si bol vedomý, čo vyplýva i z jeho vysvetlenia v správe o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 8. októbra 2012, kde prehlásil, že „som si vedomý priestupku, ľutujem toho“ a toto svoje prehlásenie i podpísal.

Premávku na pozemných komunikáciách, práva a povinnosti fyzických osôb, ako aj pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí na úseku cestnej premávky, upravuje zákon č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a nie je preto sporné, že žalobca sa neriadil týmto zákonom dňa 8. októbra 2012, lebo porušil § 4 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že vodič nesmie viesť motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, v čase jeho odobratia alebo „počas zadržania vodičského preukazu“. Žalobca dňa 8. októbra 2012 v čase o 21,15 h bol jednoznačne účastníkom cestnej premávky a bol povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v zákone č. 8/2009 Z. z., čo pre vodiča (žalobcu) vyplýva z § 3 citovaného zákona o cestnej premávke. Žalobca svojím konaním porušil citované zákonné ustanovenia, čo bolo nesporne preukázané v konaní pred správnym orgánom a spáchal dopravný priestupok, za čo mu kompetentný správny orgán v súlade so zákonom uložil sankciu.

Krajský súd vyslovil, že žalovaný, ako i prvostupňový správny orgán sa dôsledne riadili procesnými zásadami, ktoré sú obsiahnuté v Správnom poriadku (§ 3 ods. 4, § 32 ods. 1 a § 34 ods. 3), zadovážili si podklady pre rozhodnutie zákonným spôsobom a žalovaný, ako i prvostupňový správny orgán mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia, ktorým žalobca bol v súlade so zákonom uznaný za vinného z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch, a preto v súlade so zákonom bolo jeho konanie kvalifikované ako porušenie § 22 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 137 ods. 2 písm. p/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Žalobca si bol vedomý svojho protizákonného konania, znaky ktorého sú upravené v zákone o priestupkoch, v spojení so zákonom o cestnej premávke. Svoje konanie opätovne oľutoval i v priebehu nariadeného ústneho pojednávania dňa 5. septembra 2013 a svoju ľútosť vyjadril v podstate tak, že „i napriek tomu, že mám zadržaný vodičský preukaz za to, že som dostal pokutu, ktorú som do dnešného dňa nevyplatil, vtedy som jazdil preto, lebo som išiel pozrieť priateľku, ktorá býva na Klokočine v Nitre, na ulici K.". Podľa názoru súdu žalobca, ktorý porušil pravidlá cestnej premávky, takýmto výkladom sa snažil iba zmierniť následky svojho protiprávneho konania, ktorého si musel byť vedomý, keď sadal v tento deň a v túto

hodinu do uvedeného motorového vozidla, na ktorom i jazdil, teda uviedol ho do pohybu a išiel ním po miestnej komunikácii v Nitre za svojou priateľkou, hoci si bol vedomý, že porušuje zákon tým, že nemá vodičský preukaz, ktorým príslušný vodič preukazuje oprávnenie pohybovať sa motorovým vozidlom po komunikáciách. Žalobca svojím vyjadrením popísal iba motív konania (pohnútku), lebo chcel navštíviť svoju priateľku, avšak pohnútku je súčasťou subjektívnej stránky priestupku a na motív, ako i ciele možno dobre usudzovať i zo správania sa páchatel'a priestupku a za danej situácie je nevyhnutné vziať do úvahy všetky okolnosti súhrnne, najmä osobu páchatel'a, spôsob vystupovania na verejnosti a podobne. Z § 2 zákona o priestupkoch jednoznačne vyplýva, že priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo inom zákone. V danej veci bolo nesporne preukázané, že žalobca ako vodič zavinenne porušil zákaz vyplývajúci z § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o cestnej premávke a podľa § 3 citovaného zákona na zodpovednosť za dopravný priestupok stačí zavinenie z nebanlivosti.

Pokiaľ ide o uložené sankcie za tento priestupok, žalovaný postupoval podľa § 12 ods. 1 a § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch, keď mu uložil sankciu formou pokuty v sume 800,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 48 mesiacov, čo i vo svojom rozhodnutí odôvodnil, a preto podľa názoru súdu rozhodnutie je vydané v súlade s § 47 a nasledovné Správneho poriadku, v ktorom jasne opísal skutok, správne ho podradil aj pod príslušné hmotnoprávne ustanovenia zákona o cestnej premávke a priestupkového zákona, preto neobstojí námietka žalobcu uvedená v žalobe. Správne prihliadol na osobu páchatel'a priestupku, keď v rozhodnutí uviedol, že žalobca je držiteľom vodičského oprávnenia na skupinu „B“ od roku 2008 a v evidenčnej karte vodiča má zaznamenané dve porušenia zákona, z čoho jedno je za vedenie vozidla bez potrebného vodičského oprávnenia, avšak v období dvoch rokov nemá v EK evidovaný žiadny priestupok. Aj podľa názoru súdu správny orgán poukázal na konanie žalobcu pri ukladaní sankcie, ktoré správne považoval za vedomé a úmyselné konanie žalobcu a ide o závažné porušenie jeho povinností i s poukazom na § 137 ods. 2 písm. p/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, lebo jazdil motorovým vozidlom počas zadržania vodičského preukazu. Správne postupovali oba správne orgány, keď u žalobcu prihliadli i na okolnosti spáchania priestupku a samotný postoj žalobcu ako priestupcu, že jeho vyjadrenie k porušeniu zákona o cestnej premávke možno chápať ako účelovú obranu, ktorá mu však nemôže privodiť priaznivejšie rozhodnutie, lebo od počiatku si bol vedomý porušenia zákona svojím konaním a správny orgán uložil sankciu v strednom pásme zákonného rozpätia, čo i logicky odôvodnil vo svojom rozhodnutí. Pri ukladaní trestu vo svojom myšlienkovom pochode nevybočil zo zákonného rámca postihu za konkrétny dopravný priestupok.

Neobstojí potom námietka žalobcu uvedená v žalobe, že rozhodnutie je nezákonné a pokiaľ ide o nálezy Ústavného súdu uvedené v žalobe, ako i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, k tomu súd uvádza iba toľko, že žalobca neuviedol, v ktorých bodoch je zhoda záverov týchto rozhodnutí s rozhodnutím žalovaného správneho orgánu, v súvislosti s konaním žalobcu a porušením zákona zo strany žalobcu v preskúmvanej veci.

Súd je toho názoru, že žalovaný správny orgán riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezhom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou správneho orgánu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá. Súd dáva do pozornosti žalobcu rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999 a zdôrazňuje, že judikatúra ESLP a ani Ústavný súd pritom nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej voči rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že prvostupňový súd sa žiadnym spôsobom v odôvodnení nevysporiadal s namietanými skutočnosťami uvedenými v žalobe, pričom pri posudzovaní zákonnosti vydaného rozhodnutia postupoval prísne formálne a vec nesprávne

právne posúdil. Poukázal najmä na prísnu sankciu, ktorej neodôvodnenie vytkol i žalovaný, keď rozhodnutím z júla 2013 zrušoval prvé rozhodnutie ODI Nitra o priestupku. Oprávnené preto v novom rozhodnutí očakával miernejšiu sankciu. Nestalo sa tak a žalovaný nové rozhodnutie s tou istou sankciou akceptoval bez odôvodnenia.

Ďalej žalobca zdôraznil, že „Správny súd nesmie svojvoľne zasahovať do zákonnej úvahy, a preto moderácia je prípustná najmä v prípadoch sankcií, ktoré boli uložené zjavne neproporcionálne a neprimerane povahe skutku a jeho dôsledkom. Ukladanie pokút za správne delikty sa uskutočňuje v rámci úvahy správneho orgánu (diskrečná právomoc), zákonom dovoľeného rozhodovacieho procesu, v ktorom správny orgán v zákonom stanovených medziach uplatňuje svoju právomoc a určí výšku sankcie, pričom použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia) musí byť aj náležité odôvodnené.“ (Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. júna 2011, sp. zn. 8Sžo/163/2010)

Prvostupňový súd sa podľa žalobcu vo svojom rozhodnutí v žiadnom ohľade nevysporiadal s namietanými skutočnosťami v postupe správnych orgánov v oboch stupňoch, pričom tento svoj postup ani žiadnym relevantným spôsobom nezdôvodnil. V konkrétnostiach namietaných skutočností odkázal na písomné vyhotovenie žaloby.

V závere poukázal na svojvoľu ODI v Nitre, ktorý najprv nereagoval a po urgenciách nevyhovel žiadosti o odklad uloženej sankcie s odôvodnením, že na povolenie odkladu nie je právny nárok. V dôsledku toho bolo podané prokurátorské upozornenie, pri vybavení ktorého konštatovala, že „Uvedeným postupom správneho orgánu bol porušený § 83 ods. 4 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a rovnako aj ustanovenie § 51 ustanoveného zákona. ... správny orgán mal zákonnú povinnosť žiadosti vyhovieť a splnenie povinnosti odložiť až do rozhodnutia o žalobe.“

Žalobca navrhol zmeniť rozsudok Krajského súdu v Nitre tak, že odvolací súd zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uplatnil si nárok na trovy konania v sume 568,16 €.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že prvostupňový správny orgán pri ukladaní sankcie sa dôkladne zaoberal všetkými hľadiskami, ktoré zákon pri hodnotiacej úvahe ustanovuje, obstaral si za tým účelom potrebné dôkazy, vyvodil z nich skutkové a právne zistenia a až potom na základe zákonom povolennej voľnej úvahy pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a medzi dospel pri dodržaní pravidiel logického posudzovania k rozhodnutiu. Vyrovnal sa tiež so všetkými hľadiskami pre uloženie sankcie v zmysle ustanovenia § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch, a nie iba s niektorými, ním vybranými. Za daný dopravný priestupok bolo možné v zmysle ustanovenia § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch uložiť pokutu od 300,- € do 1300,- € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá od jedného do piatich rokov.

V závere uviedol, že je vylúčené, aby žalobca vystupoval v postavení, ktoré by ho oprávňovalo riadiť, alebo rozhodovať v procese objasňovania, alebo konania o priestupku a už vôbec nie posudzovať výšku sankcie, ktorá by postačovala na jeho vlastnú nápravu.

Napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť.

IV.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky
ako súdom odvolacím

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov, ďalej len „OSP“, v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 211 a nasl. OSP) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Odvolací súd vzhľadom na nepochybné dôkazy preukazujúce vinu žalobcu nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariadovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom.

Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne

vyhlásený 12. novembra 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie, ktorým bol žalobca uznaný za vinného z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch na vyššie uvedenom skutkovom základe, za ktorý mu bola podľa § 22 ods. 2 písm. a/ ZoP uložená sankcia - pokuta vo výške 800,- Eur a zákaz riadiť motorové vozidlá na dobu 48 mesiacov a tiež povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- Eur.

Podľa § 2 ods. 1 ZoP, priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

Podľa § 4 ods. 2 písm. a / ZCP (účinného v posudzovanom období), vodič nesmie viesť motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, v čase jeho odobratia alebo počas zadržania vodičského preukazu; to neplatí, ak sa učí viesť motorové vozidlo v autoškole, podrobuje sa skúške z vedenia motorového vozidla alebo má povolenú jazdu podľa § 70 ods. 4 a § 71 ods. 2.

Podľa § 137 ods. 2 písm. p/ ZCP, porušením pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom je, vedenie motorového vozidla bez príslušného vodičského oprávnenia, bez osoby spolujazdca podľa § 74 ods. 2 alebo počas zadržania vodičského preukazu; to neplatí, ak sa osoba učí viesť motorové vozidlo v autoškole, podrobuje sa skúške z vedenia motorového vozidla alebo má povolenú jazdu podľa § 70 ods. 4 a § 71 ods. 2.

Podľa § 12 ods. 1 ZCP, pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatela, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 12 ods. 1 ZoP, pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatela, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 22 ods. 1 písm. c/ ZoP, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto vedie motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, bez osoby spolujazdca alebo počas zadržania vodičského preukazu okrem prípadu, ak sa učí viesť motorové vozidlo v autoškole, podrobuje sa skúške z vedenia motorového vozidla alebo má v čase zadržania vodičského preukazu povolenú jazdu.

Podľa § 22 ods. 1 písm. a/ ZoP, za priestupok podľa odseku 1 písm. a/ až c/ sa uloží pokuta od 300 eur do 1 300 eur a zákaz činnosti od jedného roku do piatich rokov.

Podľa § 51 zákona ZoP, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 SP, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Preskúmaním predloženého spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací zistil, že správne orgány aplikovali správne najmä ustanovenia zákona o priestupkoch na vzniknutú situáciu, najmä na posúdenie skutku, nie však na uloženú sankciu.

Zo skutkových zistení vyplýva bez akýchkoľvek pochybností, a žalobca to ani nepopieral, že jazdil napriek tomu, že mal pre nezaplatenú pokutu zadržaný vodičský preukaz. Ohľadne zistenia skutkového stavu teda nevznikli pochybnosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací spravujúc sa citovanými ustanoveniami zákonov prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že po zrušení prvého rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu rozhodnutím žalovaného zo dňa 2. júla 2010, v ktorom žalovaný vytkol nedostatok odôvodnenia uloženej sankcie, právom očakával uloženie miernejšej sankcie. Nielen z dôvodu zrušenia prvostupňového

rozhodnutia a dôvodov uvedených žalovaným v tomto rozhodnutí, ale aj preto, že posudzujúc nebezpečnosť prerokúvanej veci v porovnaní s inými vecami podľa zásady odcitovanej v § 3 ods. 5 SP, je sankcia aj podľa § 12 ods. 1 ZoP neprimerane prísna a neodôvodnená.

Nie je možné, aby sankcia za jazdu pod vplyvom alkoholu, ktorá bola príčinou dopravnej nehody s následkami na zdraví jej účastníkov bola postihovaná porovnateľne, ako jazda bez vodičského preukazu bez toho, aby pri nej nastali akékoľvek iné škodlivé následky.

Nie je totiž postačujúce, ak je uložená sankcia v rozsahu, ktorý síce zákon pripúšťa, ale správny orgán musí v odôvodnení rozhodnutia uviesť skutočnosti, ktoré ho viedli k uloženiu sankcie aj pokiaľ ide o jej výšku. Sankcia nemá byť pomstou, ale nápravným prostriedkom, ktorý má viesť priestupcu k zmene svojho postoja k priestupku - ku konaniu, ktorého sa dopustil a za ktorý bol postihnutý. Sankcia musí byť i spravodlivá v zmysle primeranosti, účelnosti a odôvodnenosti, pretože inak by nevedla k náprave, ale naopak k vzdoru a odporu voči orgánom štátu a k opakovanému porušovaniu zákonov.

Ak aj žalovaný uprednostnil represívny charakter sankcie, čomu v zásade niet čo vytknúť, tento by mal byť porovnateľný s represiou za priestupky podobného druhu.

Ak žalobca svoje konanie oľutoval, je to fakt, ktorý je zaznamenaný v priestupkovom spise a žalovaný by nemal prispôbovať interpretáciu vyjadrenia žalobcu k spáchaniu priestupku podľa vlastných domnienok.

Ak z evidenčnej karty vodiča vyplýva, že žalobca nebol dva roky pred spáchaním priestupku postihnutý za iný priestupok, malo by to nájsť odraz v uloženej sankcii.

Sankcia by tiež mala odrážať pohnútku žalobcu - z akého dôvodu jazdil bez vodičského oprávnenia, čo sledoval touto jazdou, či nemohol použiť iné prostriedky na dopravu, alebo je len prostým prejavom pohrdania uloženou sankciou - zadržania vodičského oprávnenia za nezaplatenú pokutu, ktorú neakceptuje.

Tieto aspekty hodnotenia a odôvodnenia uloženej sankcie zjavne v napadnutom rozhodnutí žalovaného v rozpore s § 12 ods. 1 ZoP, ale i prvostupňového správneho orgánu, ba i krajského súdu (ktorý uviedol len formálne konštatovania o správnosti odôvodnenia uloženej sankcie a zaoberal sa len čiastočne osobou priestupcu) chýbajú, napraviť ich však môže i samotný žalovaný bez toho, aby vec vrátil prvostupňovému správne orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací nahliadol do viacerých rozhodnutí žalovaného a porovnávajúc sankcie v týchto priestupkových veciach a v prerokúvanej je najmä uloženie sankcie zákazu činnosti takmer na hornej hranici zákonom stanovenej sadzby drakonické a neodôvodniteľné. Podobne, aj keď nie tak prísne, sa javí aj výška uloženej pokuty - v strede sadzby - najmä so zreteľom na to, že ide fakticky o páchatela, na ktorého sa hľadí, akoby predtým trestaný nebol.

Pri tejto úvahe odvolací súd pripomína žalovanému, ale aj prvostupňovému súdu znenie ustanovenia § 108 ods. 5 ZCP, podľa ktorého údaje o skutočnostiach uvedených v odsekoch 1, 2 a 4 sa vedú v evidencii vodičov päť rokov od vykonania sankcie za priestupok, od vykonania trestu za spáchaný trestný čin a od uplynutia doby ochranného liečenia alebo od skončenia platnosti inštruktorského preukazu; údaje o porušení pravidiel cestnej premávky požitím alkoholu alebo inej návykovej látky alebo odmietnutím podrobiť sa vyšetreniu na ich zistenie sa vedú 10 rokov. Po uplynutí tejto doby sa tieto údaje natrvalo zničia.

Ak teda sú takéto údaje v evidenčnej karte vodiča, nemožno na ne prihliadať a nesmú tam, podľa zákona, ani byť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zmenil napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 OSP tak, že zrušil preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie s právnym názorom, že v danej veci je potrebné prehodnotiť sankciu a uložiť ju tak, aby bola v súlade s citovanými ustanoveniami a spĺňala účel, pre ktorý bola uložená.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

V.

Trovy konania

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 a 2 OSP a § 246c ods. 1 vety prvej OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich

náhradu, a to 70 € z titulu zaplatených súdnych poplatkov (2x 35 € za žalobu a odvolanie) a 209,73 € z titulu trov právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie žaloby a podanie odvolania) po 61,87 € podľa § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. + 3x paušálna náhrada po 8,04 €, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.